

„I, seveda si!“ mu odgovori mati ter mu gleda začudeno v oči.

„Pa ata me imajo tudi radi?“

„Tudi!“

„Pa teta?“

„Tudi, tudi! In dokler boš priden in boš rad slušal, te bomo imeli vsi radi.“

„Mama, priden pa bom, priden, dokler bom živ, in slušal bom vedno, samo radi me morate imeti . . .“

Bog ve, kaj mu je prišlo v glavo, da je začel hipoma tako izpraševati. Morda se je domislil lanskega leta . . . Bog ve! . . .

Mama je pobožala sinčka, ki je nato naglo stekel k očetu in zgrabil za bič. Teta je gledala za njim. „De-te, de-te! Hm, hm!“ je viknila in se smehljala.

Voz je bil naložen. Oče je pokašljaj brez potrebe in udaril s peto ob tla; menda mu je bilo sitno, da je moral vprašati teto Slabelo, če ima kočo odprto. In ko mu ta odkima, da ne, požene konje in zapelje vseeno pred Slabelino kočo. „E, čemu je treba, da bi bila odprta“, izusti in zvrne voz krompirja pred kočo.

Nemara, da ne bo starka Slabela manj vesela, ko bodo zagledale njene strmeče oči tako velik kup krompirja, ki jo bo preživljal pozimi, kot je vesel oče, da mu je vaška sirota ozdravila sina . . .

Sosedova Marica.

Spisal Žirov.

„Kaj takega pa že zopet ne! Kaj si vse to otroče izmisli!“ Take tožbe so se vedno slišale pri sosedovih, vedno je njihova Marica uganila kako novo. A da bi bilo kaj otročjega, bi bila mati že še pretrpela. Toda Marica je naredila časih kaj takega, česar bi se še odrasel človek ne upal, ne pa šestleten otrok.

Tako je nekega popoldne prihitela sosedova mati k nam in prosila, da bi ji posodili malo mleka, ker je imela njihova sivka ravno telička-dvojčka in ji niso mogli jemati mleka; saj je bilo še za mlada komaj, a imeli so samo eno kravo. — Soseda je v strahu pripovedovala, kaj ji je pravkar naredila Marica. „Bila je menda

lačna,“ je govorila žena, „in preobrnila je najprej vse sklede, kar jih je mogla doseči. Iz ene sklede mi je stresla fižol in jo ubila. In kaj si na vse zadnje izmislil otrok! Samo kruh ji menda ni bil všeč, zato vzame piskrček in gre kar — kravo molst kot je videla mene. Jaz pridem domov, hlev je bil odprt — pri kravi pa Marica. Spodila sem jo proč, a sedaj mi ne da miru; pravi, da se druge stvari ne najé kot mleka.“

Zvita in pretkana je bila Marica kot je malo drugih otrok. V njeni mladi glavici so se porodile misli, ki bi se jih ne bilo treba sramovati marsikateremu šolarčku. Seveda je bilo poleg pametnih misli tudi mnogo preotročjih.

Nekoč sem prišel k sosedu, ko ni bilo razen Marice nikogar doma. Pregledovala je ravno v kuhinji v omari predale — menda je gledala, če je vse v redu. Toda njena rdečica jo je izdajala, da v njenem srcu in v njeni glavici ni vse v redu. Nisem je hotel izpraševati, kaj je iskala v omari. A kmalu je pritekla za menoj in mi rekla: „Veš kaj, nekaj važnega ti moram povedati!“ Pogledal sem jo in nisem se mogel zdržati smeha. „Kako, da praviš nekaj „važnega“? Kje pa si pobrala to besedo?“ jo vprašam. „Kje sem jo slišala? Pri pridigi v cerkvi. Gospod kaplan tako pravi, pa še večkrat. Meni se je zdela beseda lepa, zato sem si jo zapomnila.“

„No, pa povej, kaj imaš važnega na srcu?“ jo vprašam.

„Samo obljubiti mi moraš, da ne boš nikomur povedal.“ — „Oho!“ si mislim, „to bo pa zopet kaka pametna!“ Radoveden sem bil, kaj bo povedala, in zato sem obljubil, da molčim. Vedel sem, da ravno hudobije ne bo, da bi moral prelomiti pozneje besedo.

„Posebno naši mami ne smeš povedati. Veš, jaz sem danes vzela mami malo cukra. Pa čisto malo. Ali je to greh?“

„Prvič še ni tako hudo, ampak če ga boš še jemala, potem je pa že,“ ji odgovorim.

„Če ga pa vzamem čisto malo?“ — „Tudi!“

„Kako naj pa potem naredim, da ne bom imela greha?“ — „Mami moraš povedati že naprej, da boš vzela malo cukra. Če ti dovoli, ga lahko vzameš, če pa ne, ga pa ne smeš.“

Ne vem, kaj bi me bila še vse izprašala, da ni prišla v tem njena mati. Šli sta domov, in drugi dan sem zvedel, da je z materjo ravno tako naredila kot z menoj. Rekla ji je, da ji nekaj pove, toda pod pogojem, da je ne bo kaznovala. Mati je obljubila zopet pod pogojem, ako ne bo kaj hudega. Marica je rekla, da je samo mali greh in ji je povedala.

Kaj je hotela mati? Kaznovala je ni, ker ni bil ravno tak pregrešek in ker je obljubila, da je ne bo, pač pa je — skrila cukr.

Jaz pa še sedaj ne vem, kaj je hotela Marica s tem, da je povedala svojo skrivnost najprej meni, potem pa še materi, pred katero je skrivala svoj pregrešek. Ne vem, ali mi ni zaupala dovolj, ali se je hotela res materi opravičiti. Vsekakor pa ji odpuščam, četudi ni zaupala meni, posebno ker se je v zadnjem času, odkar se peča prav pridno s šolskimi knjigami, precej poboljšala, in so jo minile hudomušnosti.